

Arrest

nr. 317 061 van 21 november 2024
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER versijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 27 september 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.3. Op 16 oktober 2024 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 22 oktober 2024 een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse overheden. De Bulgaarse overheden stemmen op 30 oktober 2024 in met dit verzoek, op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-Verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zogenaamde overdrachtsbesluit aan Bulgarije, onder de vorm van de bijlage 26^{quater}, is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [F.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [N.F.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben bood zich op 09.10.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 09.10.2024. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Bulgarije op 27.09.2024.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 16.10.2024. Hij verklaarde sedert 5 of 6 jaar gehuwd te zijn met [A.H.], geboren in [...] (exacte geboortedatum onbekend) met de Syrische nationaliteit. Betrokkene verklaarde 2 dochters te hebben: [F.B.], geboortedatum onbekend, met de Syrische nationaliteit en [F.N.], geboortedatum onbekend, met de Syrische nationaliteit. Betrokkene verklaarde een broer, [N.A.], en een neef, [A.H.], te hebben die in Brussel verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van documenten omwille van de oorlog in Syrië.

Betrokkene verklaarde dat hij Syrië 25 dagen voor zijn persoonlijk onderhoud in België heeft verlaten, hij reisde te voet naar Turkije en trok na een verblijf van 6 dagen te voet de grens met Bulgarije over. Hij reisde bijna onmiddellijk verder naar Servië maar werd door de Servische autoriteiten tegengehouden en teruggestuurd naar Bulgarije waar hij vervolgens ongeveer 15 dagen in een gesloten centrum werd ondergebracht. Betrokkene verklaarde dat hij verplicht zijn vingerafdrukken diende te geven in Bulgarije maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet Bulgarije per auto en reisde via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar hij ongeveer een week voor zijn persoonlijk onderhoud aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij hoorde dat hij in België snel aan gezinshereniging zou kunnen doen. Hij stelde verder dat de levensstandaard in België beter is dan elders in Europa, hij wil om die reden hier zijn leven opbouwen. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat het er niet aantrekkelijk is en hem geen toekomst kan bieden, hij

kan er zijn kinderen niet naartoe brengen. Hij stelde dat hij er werd geslagen en vernederd door de Bulgaarse politie en te maken kreeg met verbale agressie in het opvangcentrum.

Op 22.10.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Bulgaarse instanties. Zij stemden op 30.10.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Bulgaarse instanties stemden op 30.10.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen de

betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 30.10.2024 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije. De betrokkene zal na overdracht in Bulgarije een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn lopend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Bulgaarse grondgebied.

Bulgarije onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij er voor koos naar België te reizen en hier een verzoek in te dienen omdat hij hier snel aan gezinshereniging zou kunnen doen. Hij stelde verder dat de levensstandaard in België beter is dan elders in Europa en hij om die reden hier een leven wil uitbouwen. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het dient verder te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er slecht werd behandeld, hij stelde dat hij er werd geslagen en vernederd door de Bulgaarse politie en te maken kreeg met verbale agressie in het opvangcentrum. We benadrukken dat we enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van betrokkene hieromtrent. Hij bracht geen concrete bewijzen hiervoor aan. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije verplicht zijn vingerafdrukken moest geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden genomen door de politie in Bulgarije kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

We wensen te verwijzen naar het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er

na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49, 77). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 78-79). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 79). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 81), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2023 heeft het SAR meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3592 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 17). Van de 3592 geschikte plaatsen waren er eind 2023 2736 ingenomen, d.w.z. 76 % (AIDA-rapport, blz. 81). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 49). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 77). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, blz. 49), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2023 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal

aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (AIDA-rapport, blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 17, 35, 72, 74, 77, 82). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2023 590 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 49). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2024 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (emailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 83). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 18, 83). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 78). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 18).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 14-15). In 2023 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 31). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 15, 33).

De duur van de procedure is in 2023 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de

regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2023 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 37-38). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 84-85).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 32 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 92-93). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vijf werkdagen of zeven kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Betrokkene verklaarde dat hij pijn heeft aan zijn knieën omdat hij lang heeft moeten wandelen en omdat hij momenteel op straat slaapt. Hij stelde verder overal verwondingen te hebben nadat hij werd aangevallen op straat. Hij kon echter geen medische attesten voorleggen die zijn verklaringen ondersteunen. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81-82). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 87). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er

sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Bulgarije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Bulgarije en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De verzoekende partij uitte uitdrukkelijk protest tegen een terugname door Bulgarije.

Desalniettemin motiveert de verwerende partij dat Bulgarije de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Bulgaarse asielprocedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport over Bulgarije. Dit is aldus een eerste indicatie van de onzorgvuldigheid van het onderzoek dat door de verwerende partij gebeurde.

2.

De verzoekende partij kaartte expliciet fysiek geweld door de politie bij de grenscontrole aan. Hij werd er mishandeld en beroofd.

Dit wordt bevestigd door het AIDA-rapport, p. 29:

“This recognised practice resulted in a continuing and exponential increase of pushbacks along the border with Türkiye. The national monitoring mechanism registered another negative record regarding pushbacks in 2023, with 9,897 alleged pushbacks affecting 174,588 persons. The data were collected through a regular - weekly and daily - border monitoring, implemented by observers from the Bulgarian Helsinki Committee, a nongovernmental organisation whose access to the border was arranged firstly in the 2004 Bi-lateral border monitoring agreement, 142 replaced in 2010 by the Tri-Partite Memorandum of Understanding. 143 The BHC observers are positioned on the spot to monitor two main geographically designated border areas along the Bulgarian-Turkish border, respectively, the field area starting from Kapikule-Svilengrad-Ormenion border triangle to Hamzabeyli-Lesovo border crossing point (in the area of Svilengrad border police precinct) as well as Sakar and Strandzha mountains area, stretching from Elhovo to the Black Sea coast (in the area of Elhovo, Bolyarovo, Sredets, Malko Tarnovo and Rezovo border police precincts). Verbal abuse and physical violence, reported since 2015, as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, continued in massive proportions. Out of 510 asylum seekers interviewed in 2023 in the context of the national monitoring mechanism, 145 373 consented to share their experiences on their attempt to cross the border with Türkiye. Among them, 163 individuals (44%) reported to have suffered pushbacks varying from 1 to 19 times, before being able to enter, reach assistance and register as asylum seekers. Another tragic consequence of the lack of safe legal entry channels to the Union’s territory at the Bulgarian external border with Türkiye, widely publicised in 2023, was the increasing death toll among the migrants who attempted to enter irregularly. More than 70 migrants have been found deceased in this year alone in the densely forested areas of Strandzha and Sakar mountains which stretch along the Bulgarian-Turkish border. According to the medical examiners, 147 also corroborated by those who successfully entered Bulgaria, 148 main causes were exhaustion, dehydration, malnutrition at many instances in combination with opioid use or overdose, the latter forced by smugglers and traffickers to accelerate the walking pace of smuggled groups and individuals.

Verder verwijst verwerende partij naar de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” alsook een verslag van een werkbezoek van de Belgische diensten aan het Bulgaars Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09 februari 2023.

3.

Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekende partij mogelijks problemen kan krijgen met toegang tot het opvangnetwerk, maar dat zij hiertegen beroep kan aantekenen en rechtsbijstand verkrijgen. Hiervoor verwijst zij naar het AIDA-rapport. Het is frappant dat verwerende partij naar dit rapport verwijst, maar de echt relevante passages compleet negeert.

Zie hieromtrent opnieuw het AIDA-rapport, blz. 79 (eigen onderlijning):

“The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued.

The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres, although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food.”

Dublin-terugkeerders worden dus de facto een opvangplaats ontzegd. Reguliere asielzoekers krijgen bovendien voorrang op de Dublin-terugkeerders waardoor de opvangcapaciteiten nog meer onder druk komen te staan.

4.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de opvangomstandigheden blijven verslechteren. Verwerende partij neemt genoegen met het zogenaamd maandelijks desinfecteren van de opvangcentra, doch hetzelfde AIDA-rapport stelt dat deze vrijwel niets uithalen. De afbrokkende gebouwen en slechte riolerings- en

sanitaire omstandigheden verhinderden namelijk significante verbeteringen in dit opzicht en hielden het niveau van sanitaire voorzieningen onder het noodzakelijke minimum (AIDA-rapport, p. 76-77):

“Since the end of 2015, during the procedure asylum seekers enjoy only shelter, food and basic health care, as none of the other entitlements is secured or provided by the government in practice.

In 2017, the Committee against Torture raised concerns around substandard material conditions in reception centres, the absence of an adequate identification mechanism for persons in vulnerable situations, the removal of their monthly financial allowance, and insufficient procedural safeguards regarding the assessment of claims and the granting of international protection. Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements to limit the continued deterioration of reception centres’ infrastructure, due to lack of budget to implement any refurbishment for the period 2019 to 2023. Therefore, all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2023.”

Voorts gaat de verwerende partij zeer licht over de veiligheidssituatie in de opvangcentra. Het AIDA-rapport stelt zelf dat de fysieke veiligheid van asielzoekers hun grootste zorgpunt bleef in 2023. Alleen in het grootste opvangcentrum Harmanli wordt politie ingezet, doch dat is er slechts één en die bevindt zich bij de centrale ingang, dus onvoldoende om de veiligheid van de bijna 4.000 personen die er worden opgevangen te garanderen.

De overige opvangcentra worden nog steeds bewaakt door particuliere beveiligingsbedrijven, die met het oog op kosteneffectiviteit meestal voornamelijk mannen van pensioengerechtigde leeftijd of ouder als bewakers in dienst hebben en de beveiligingsdiensten dus eerder formeel dan echt zijn. De vermeende veiligheidscontroles aangehaald in de bestreden beslissing blijken dus werkelijk geen veiligere omgeving te creëren (p. 18-19):

“The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff. Both in Sofia, but mainly in Harmanli SAR received many security or public disorder complaints during 2023, which especially in Harmanli escalated in public demonstrations and committees requesting the centre in this place to be made of a closed type facility. In 2023, nongovernmental organisations once more raised concerns regarding safety of reception centres. After that, the SAR again submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but it was not before the end of the year when MOI initiated a procedure, to investigate the possibility for SAR reception centres to be guarded by the national gendarmerie. Currently, a police car is secured only in the largest Harmanli reception centre. However, even in this centre only one car is provided and is located at the central entrance, therefore proving insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in the centre. Other reception centres in the country continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually mainly employ men of retirement age or above as guards. Therefore, security services result more performative than effective.

Zie eveneens:

“The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff. Both in Sofia, but mainly in Harmanli SAR received many security or public disorder complaints during 2023, which especially in Harmanli escalated in public demonstrations and committees requesting the centre in this place to be made of a closed type facility. In 2023, nongovernmental organisations once more⁴⁷ raised concerns regarding safety of reception centres. After that, the SAR again submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but it was not before the end of the year when MOI initiated a procedure, 50 to investigate the possibility for SAR reception centres to be guarded by the national gendarmerie. Currently, a police car is secured only in the largest Harmanli reception centre. However, even in this centre only one car is provided and is located at the central entrance, therefore proving insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in the centre. Other reception centres in the country continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually mainly employ men of retirement age or above as guards. Therefore, security services result more performative than effective.”

In het geval de verzoekende partij dus toch een opvangplaats zou krijgen, wat niet gegarandeerd is, loopt hij gevaar op aantasting van zijn fysieke integriteit.

Bijgevolg zal de verzoekende partij ofwel op straat belanden ofwel in een opvangcentrum belanden waar de omstandigheden niet menswaardig zijn en er evenmin enige veiligheid is. Hoewel de verwerende partij blijft aanhouden dat dit geen systematisch en structureel falen van de Bulgaarse instanties is, blijkt hieruit duidelijk een ernstig risico op een schending op van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Bulgarije.

4.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, is de toegang tot de asielprocedure niet zo evident en zijn er verschillende grove tekortkomingen. Het AIDA-rapport poneert dat, hoewel dit in de wet wordt

voorzien, er in de praktijk geen toegang is tot een advocaat van de tweedelijnsbijstand tijdens de eerste fase van de asielprocedure (p. 41):

“Asylum seekers have the right to ask for the appointment of a legal aid lawyer from the moment of the registration of their asylum application. However, access to free legal aid in first-instance procedures was in practice not possible as of the end of 2023.”

Het AIDA rapport bespreekt ook andere grove tekortkomingen inzake de asielprocedure. Asielzoekers worden namelijk niet altijd tijdig geïnformeerd over hun oproepingsdatum (p. 33):

“After registration is completed, a date for an interview is set. The law requires that asylum seekers whose applications were admitted to the regular procedure be interviewed at least once regarding the facts and circumstances of their applications. The law requires that the applicant be notified in due time of the date of any subsequent interviews. If the interview is omitted, decisions cannot be considered in accordance with the law, unless it concerns a medically established case of insanity or other mental disorder. In practice, all asylum seekers are interviewed at least once to determine their eligibility for refugee or subsidiary protection (“humanitarian status”). Further interviews are usually only conducted if there are contradictions in the statements or if some facts need to be clarified. In 2020, amendments to the LAR extended the opportunity to gather expert opinions, including on age, gender, medical, religious, and cultural issues as well as such specific to children. The law also introduced instructions on COI sources and information gathering.

In 2023, timely invitations for personal interviews were sent in 37% of monitored procedures; in another 15%, asylum seekers signed interview invitations without being given a copy thereof; the signed invitation was attached to their personal file. 3 of these cases concerned unaccompanied children. Therefore, it can be concluded that in 2023 the majority of asylum seekers did not enjoy timely notification regarding the date of their personal interview. This practice was particularly concerning at SAR’s reception centre in Banya, where just 2 out of 20 cases (10%) were properly notified of their invitations”

In het geval dat de verzoekende partij zijn interview dan tijdig zou kunnen afleggen, dan nog wordt haar aanvraag niet ernstig behandeld. Het rapport stelt vast dat er sprake is van slechte kwaliteit van het onderzoek van asielaanvragen, d.w.z. weinig onderzoek naar de verklaringen en vluchtelingenverhalen van de individuen:

“In 2023, timely invitations for personal interviews were sent in 37% of monitored procedures; in another 15%, asylum seekers signed interview invitations without being given a copy thereof; the signed invitation was attached to their personal file. 3 of these cases concerned unaccompanied children. Therefore, it can be concluded that in 2023 the majority of asylum seekers did not enjoy timely notification regarding the date of their personal interview. This practice was particularly concerning at SAR’s reception centre in Banya, where just 2 out of 20 cases (10%) were properly notified of their invitations. The SAR uses the standard set of questions used during eligibility interviews and relied entirely on caseworkers’ decision regarding whether to ask open questions. However, such type of questions are rarely, if ever, asked during the interview. The standardized interview form is applied to all, including unaccompanied children, without any adaptation or account to children’s level of maturity. This has resulted in a poor quality of examination of asylum claims; i.e. little investigation of the individuals’ statements and refugee stories. At the beginning of 2023, the new SAR management introduced an interview form adapted for asylum seeking children, including unaccompanied ones.¹⁹⁷ However, it was applied in practice only with respect to minor children, not the adolescent¹⁹⁸ ones whose interviews were conducted using the interviewing template for adult applicants. The monitoring demonstrated¹⁹⁹ that in the vast majority of the cases the use of interviewing template was counterproductive as case-workers not only limited the investigation of the case to the preset list of questions, but also did not in general provided applicants an opportunity to present their accounts freely and without interruptions. There are no guidelines or a code of conduct for asylum caseworkers to elaborate on the methodology for conducting interviews specifically. Similarly, there are currently no age or gender-sensitive mechanisms in place in relation to the conduct of interviews, except for the asylum seekers’ right to ask for an interpreter of the same gender.²⁰⁰ In 2023, ²⁰¹ considering all the cases in which the case-worker and the asylum seeker were of different gender, only in 9% the asylum seeker was informed about the possibility to request that the interview be conducted by an interviewer of the same gender and only in 20% about the possibility to request an interpreter of the same gender.”

De verwerende partij erkent deze tekortkomingen, doch meent simpelweg dat ze niet systematisch zijn, zonder verdere motivering. Verwerende partij stelt dat dergelijke tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse autoriteiten algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

5.

Het rapport meldt ook herhaaldelijk dat asielzoekers niet steeds toegang hebben tot de medische hulp die ze nodig hebben. Voor Dublin-terugkeerders is de situatie, zoals de bestreden beslissing zelf erkent, nog erger. Zij moeten soms wel tot enkele maanden lang wachten alvorens zij terug tot het gezondheidssysteem worden toegelaten opdat zij basis gezondheidszorg kunnen ontvangen (p. 86-87):

“Until 31 December 2018, Dublin returnees faced significant obstacles in accessing medical care upon return, mainly resulting from the delay for the asylum and health care administration to restore their insurance coverage in the national health care database. These delays could vary from a couple of days to several

weeks or even months in certain cases. Since 1 January 2019 the health care database has been re-organised to automatically restore the Dublin returnees' health care status and register them as individuals with uninterrupted medical insurance as soon as their asylum procedures is being reopened at the SAR. However, this applies only to those who left Bulgaria in 2019 and were subsequently returned back. Access to healthcare for asylum applicants who left Bulgaria prior to 1 January 2019, and who are now being returned under Dublin III, is still not ensured. In order for them to access medical care, the SAR must issue a written notification to the national IRS. Only then can the access to the medical care be restored, which takes couple of days in the majority of the cases, although there have been cases in which it took longer periods of time. To solve the issue, in 2020 the law was amended to explicitly provide uninterrupted health care rights for asylum seekers whose procedures were re-opened after being previously discontinued - a situation that typically applies to Dublin cases. However, the arrangement is not applicable for the Dublin returnees whose applications have been decided on the substance in absentia before their return to Bulgaria. In practice, Dublin returnees whose procedures were reopen experience delays of a couple of months before being able to re-access the health care system."

Al deze zaken houden nauw verband met artikel 3 EVRM, namelijk het vermijden dat de asielzoeker in kwestie het voorwerp wordt van een onmenselijke of vernederende behandeling!

6.

De verwerende partij erkent dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen worden gerapporteerd, doch dat dit niet leidt tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

Zij meent dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen geen risico lopen om te worden blootgesteld aan een met artikel 3 EVRM strijdige situatie.

Verzoekende partij toont aan dat de verwerende partij slechts op selectief blinde wijze de rapporten over Bulgarije citeert en hoegenaamd geen rekening houdt met de ernst van de grove tekortkomingen die Bulgarije vertoont in het nakomen van haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers...

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM –dat een rigoureuze onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.

Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Bulgarije wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

[...]

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Bulgarije en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Bulgarije gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Bulgarije in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker *prima facie* het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Bulgaarse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-Verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Bulgarije naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming op 27 september 2024 en dat Bulgarije op 30 oktober 2024 instemde met het terugnameverzoek op grond van voormelde bepaling van de Dublin III-Verordening. Verweerder gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom volgens hem op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een

overdracht aan Bulgarije. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Bulgarije geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Bulgarije. Verweerder duidt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt en motiveert zijn besluit concreet op basis van de bevindingen in de gehanteerde rapporten. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker *prima facie* op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.3.4. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in beginsel toekomt aan Bulgarije op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-Verordening en gelet op het terugnameakkoord met Bulgarije van 30 oktober 2024.

2.3.5. Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat hij van mening is dat zijn overdracht aan Bulgarije in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest en in dit verband geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

2.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwens-beginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij verder de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.7. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

2.3.8. Uit de motieven van het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Bulgarije is nagegaan en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hij heeft daarbij ingezoomd op diverse aspecten die de Bulgaarse procedure voor internationale bescherming en de opvangen en onthaalvoorzieningen kenmerken en komt tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije voormelde bepalingen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure om internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Hij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview van 16 oktober 2024. Verweerder steunde zich bij zijn beoordeling voorts op drie bronnen:

- het rapport van het onder meer door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", laatst geüpdatet in 2024" (hierna: het AIDA-rapport);

- het EUAA-rapport *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”* van 20 april 2023;
- een verslag van een werkbezoek van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023.

2.3.9. De Raad onderzoekt allereerst of verweerder op correcte gronden heeft geoordeeld dat er op grond van verzoekers individuele situatie geen redenen blijken die zijn overdracht aan Bulgarije in de weg staan.

Uit het Dublin-interview blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat *“Ik hoorde dat België heel snel is voor een gezinshereniging. De levensstandaard is hier ook goed, beter dan elders. Ik wil zo een land voor mijn toekomst verder op te bouwen.”* Gevraagd of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling tijdens zijn eerdere verblijf in Bulgarije die zijn verzet tegen een overdracht aan deze lidstaat voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen verantwoorden, stelde verzoeker verder als volgt: *“Ik wil hier niet terug. Het is er niet aantrekkelijk en ik kan er mijn kinderen niet brengen. Ik kan ze er geen toekomst bieden als ik er geen werk kan vinden. Ik werd in elkaar geslagen door de politie en vernederd. Dit was bij het politiekantoor en wil zoiets niet meer meemaken. In het center was er verbale agressie.”*

Een eenvoudige lezing van het bestreden overdrachtsbesluit leert dat verweerder deze afgelegde verklaringen in rekening heeft gebracht.

Zoals verweerder correct stelt in het bestreden overdrachtsbesluit, vormt de persoonlijke voorkeur van de betrokkene geen criterium om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen en is het enkele gegeven dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden mogelijk minder gunstig zijn op zich onvoldoende om tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest te besluiten.

Verweerder heeft in zijn overdrachtsbesluit ook concreet rekening gehouden met de door verzoeker afgelegde verklaringen inzake slechte behandelingen in Bulgarije. Hij oordeelde als volgt: *“We benadrukken dat we enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van betrokkene hieromtrent. Hij bracht geen concrete bewijzen hiervoor aan. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”*

Verzoeker gaat nergens concreet in op deze motiveringen en zodoende betwist noch weerlegt hij deze.

Thans kaart verzoeker enkel nog het fysieke geweld door de politie bij de grenscontrole aan. Hij stelt dat hij er werd mishandeld en beroofd. Hij stelt dat deze praktijk wordt bevestigd in het AIDA-rapport, waarbij hij een passage uit dit rapport citeert inzake een praktijk van pushbacks en geweld bij het illegaal overschrijden van de Bulgars-Turkse grens. Bovenop de hierboven gedane vaststellingen van verweerder die niet concreet worden betwist, wijst de Raad er echter op dat verzoekers situatie bij overdracht aan Bulgarije verschilt van deze van de personen die illegaal de Bulgars-Turkse grens willen overschrijden, nu hij – met goedkeuren van de Bulgaarse autoriteiten – wordt overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Er blijkt dus niet dat de verwijzing naar deze aangehaalde landeninformatie nog dienstig is.

Inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker tijdens het Dublin-interview verder nog als volgt: *“Ik heb pijn aan mijn knieën van teveel stappen en omdat ik nu op straat slaap. Ik werd ook aangevallen op straat door marokanen omdat ik geen sigarette had om hen te geven. Ik heb overal verwondingen.”* Verweerder stelde in dit verband in het overdrachtsbesluit vast dat verzoeker geen medische attesten kon voorleggen die zijn verklaringen ondersteunen. En nog dat: *“Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”* Verzoeker betwist deze vaststellingen op zich niet. De Raad merkt ook op dat verzoeker op zich niet aangaf dat hij specifiek verwondingen zou hebben die het gevolg zouden zijn van geweld door de Bulgaarse politie, laat staan dat hij dit aantoonde. Ook in het kader van de voorliggende procedure legt verzoeker geen medische stukken voor dat hij een specifieke aandoening of verwondingen heeft die nog medische zorgen noodzaken of die zijn overdracht aan Bulgarije in de weg zouden kunnen staan. Het administratief dossier bevat verder een medisch attest van de arts van het gesloten centrum dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

Gelet op wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat verweerder op correcte gronden heeft geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen individuele elementen spelen die maken dat zijn overdracht aan Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

2.3.10. De Raad onderzoekt vervolgens of verweerder op correcte gronden heeft geoordeeld dat op basis van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de tekortkomingen die zich in Bulgarije nog voordoen op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen *“niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”*. Verzoeker betwist dit en betoogt dat verweerder op uiterst subjectieve wijze zou citeren uit het in 2024 bijgewerkte AIDA-rapport.

2.3.11. In het bestreden overdrachtsbesluit wordt allereerst uitvoerig ingegaan op de toegang tot en de bestaande capaciteit in de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in het algemeen in Bulgarije, alsook de procedure voor de overdracht van Dublin-terugkeerders en in welke opvangcentra zij terechtkomen en de grote moeilijkheden die in 2023 werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen en de redenen daarvoor.

Wat betreft de toegang tot opvang en de opvangcapaciteit in Bulgarije kan in het bestreden overdrachtsbesluit het volgende worden gelezen:

“Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49, 77). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 78-79). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 79). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 81), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden

vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2023 heeft het SAR meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3592 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 17). Van de 3592 geschikte plaatsen waren er eind 2023 2736 ingenomen, d.w.z. 76 % (AIDA-rapport, blz. 81). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 49). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77)."

Door louter uit hetzelfde AIDA-rapport Bulgarije update 2023 te citeren en te stellen dat de opvangomstandigheden in Bulgarije blijven verslechteren, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij als Dublin-terugkeerder opvang kan vragen in het opvangcentrum in Sofia en dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld en dat volgens het AIDA-rapport eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren en de bezetting dus ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. Er liggen geen concrete gegevens voor waaruit blijkt dat de opvangcapaciteit thans in 2024 overschreden is of dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat verzoeker in Bulgarije als Dublin-terugkeerder geen toegang zal krijgen tot de aldaar voorhanden zijnde opvangstructuren.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt voorts dat Dublin-terugkeerders in geval van een lopende procedure die werd stopgezet omdat de betrokkene was verdwenen, worden overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Verweerder wijst op het volgende: *"We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77)".* Uit de beschikbare gegevens kan worden opgemaakt dat de opvangcapaciteit in Bulgarije schijnbaar onder druk kan komen te staan door het hoge aantal binnenkomsten. Doordat echter talrijke verzoekers om internationale bescherming doorreizen, waarvan verzoeker een treffend voorbeeld is, blijft de bezettingsgraad van de opvangcentra in de praktijk relatief laag. Volgens verweerder kan op basis van de bronnen niet worden vastgesteld *"dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd."* Door in zijn middel uit hetzelfde rapport te citeren, toont verzoeker niet aan dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken of een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt.

Wat de opvangomstandigheden in Bulgarije betreft, ontkent verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit niet dat bepaalde opvangvoorzieningen in Bulgarije ernstige gebreken vertonen betreffende hygiëne en kwaliteit van het voedsel: *“Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 83). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 18, 83). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 78). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 18).”*

Verweerder beaamt de problemen in de opvangcentra, maar is van oordeel dat *“deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand”*. Er wordt hierbij ook gewezen op het gestelde in het arrest Jawo van het HvJ dat de vereiste bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid slechts is bereikt *“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*.

Met het betoog in zijn verzoekschrift waarbij verzoeker louter informatie citeert uit het AIDA-rapport Bulgarije update 2023 waarop ook verweerder zich heeft gebaseerd voor zijn analyse, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de hierboven aangehaalde genuanceerde afwegingen daarover. Uit de loutere omstandigheid dat de kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra verre van ideaal zijn, kan nog niet worden afgeleid dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het arrest Jawo van het HvJ, werd bereikt. Het HvJ gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punt 93). Het bestaan van tekortkomingen in de leefomstandigheden van de opvangcentra wordt in het bestreden overdrachtsbesluit geenszins ontkend, maar verzoeker toont met het louter citeren van stukken uit het AIDA-rapport niet aan dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken of een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt. Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er in de opvangcentra wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, kan verzoeker niet overtuigen dat hij bij overdracht naar Bulgarije dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het feit dat verweerder overweegt *“dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1)”* en verliest hij uit het oog dat verweerder zelf een delegatie naar Bulgarije heeft gestuurd om de situatie ter plekke te bekijken in één van de vier locaties van het opvangcentrum in Sofia waar verzoeker zal kunnen worden ondergebracht. Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen die tijdens dit werkbezoek werden gedaan, zoals het verschaffen van drie maaltijden per dag en proper beddengoed, incorrect zijn. Zo uit de door verzoeker geciteerde passages in het AIDA-rapport kan blijken dat er zich in opvangcentra problemen kunnen voordoen, kan hieruit niet worden afgeleid dat de omstandigheden in de vier locaties van het opvangcentrum in Sofia waar hij kan terechtkomen in geval van terugkeer naar Bulgarije dermate slecht zijn dat hij hierdoor zal belanden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker toont dan ook niet aan dat deze tekortkomingen ertoe zouden leiden dat hij in geval van een overdracht aan Bulgarije hoe dan ook in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen die voldoende zwaarwegend zou zijn om te worden gekwalificeerd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Wat de veiligheid in de opvangcentra betreft, wordt in het bestreden overdrachtsbesluit evenmin ontkend dat dit een groot punt van zorg is, maar wordt er tevens op gewezen dat de Bulgaarse

autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren en dat het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uitvoert en ook zorgt voor gerichte controles in geval van specifieke klachten. Aldus blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en dat niets wijst op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de veiligheid en de voorzieningen in de opvangcentra.

Uit het voorgaande kan dus niet worden afgeleid dat de omstandigheden in het opvangcentrum in Sofia waar verzoeker in kan terechtkomen in geval van overdracht naar Bulgarije dermate slecht zijn dat hij hierdoor zal belanden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.12. Wat betreft (de toegang tot) de procedure voor internationale bescherming in Bulgarije wordt in het bestreden overdrachtsbesluit gesteld als volgt:

“De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 15, 33).

De duur van de procedure is in 2023 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2023 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 37-38). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de ‘Norwegian Financial Mechanism 2014-2021’ (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij citeert in zijn middel uit het AIDA-rapport, maar toont met het louter citeren van informatie waarop ook het bestreden overdrachtsbesluit is gesteund niet aan dat in dit besluit op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat de tekortkomingen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van het toegang verlenen tot de procedure voor internationale bescherming.

2.3.13. Waar verzoeker wijst op de problemen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorgen in Bulgarije, wordt allereerst herhaald dat verzoeker geen medische stukken kan voorleggen aan de hand waarvan hij kan aantonen dat hij concrete gezondheidsproblemen heeft die medische zorgen behoeven en/of die een overdracht in de weg kunnen staan. Verzoeker gaat verder voorbij aan volgende uiteenzetting in het bestreden overdrachtsbesluit: *“De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81-82). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 87). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”*

De problemen door de onderfinanciering van de gezondheidszorg in Bulgarije raken niet enkel verzoekers om internationale bescherming. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij medische problemen heeft die noodzaken dat hij in Bulgarije een behandeling zou moeten ondergaan die door de gebrekkige staat van de gezondheidszorg aldaar niet toegankelijk zou zijn.

2.3.14. Door in zijn middel louter te citeren uit het AIDA-rapport, doet verzoeker verder evenmin afbreuk aan de genuanceerde overwegingen in het bestreden overdrachtsbesluit dat er niet kan worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd, maar dat dit niet leidt tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-Verordening en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. Verweerder wijst er op goede gronden op dat verzoeker zich in een situatie bevindt die geenszins is te vergelijken met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van ‘pushbacks’ en terugdrijvingen nu hij overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije zal worden overgedragen nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden en naar Bulgarije zal terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Verzoeker toont aldus niet aan dat er onvoldoende waarborgen zijn dat hij effectief zal worden beschermd tegen een mogelijke schending van het beginsel van non-refoulement.

2.3.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat individuele garanties vanwege de Bulgaarse overheid, bovenop de verplichting om zijn rechten op basis van het EU-asielacquis te respecteren, die voortvloeit uit het aanvaarden van de verantwoordelijkheid voor het afronden van de onderbroken procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat, in de gegeven omstandigheden noodzakelijk zouden zijn.

2.3.16. Gelet op het voorgaande, heeft verzoeker niet aangetoond dat in het bestreden overdrachtsbesluit op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat niet aannemelijk werd gemaakt dat zijn overdracht aan Bulgarije *“een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. De

voorgehouden “*uiterst subjectieve*” of nog “*selectief blinde*” lezing van het AIDA-rapport wordt niet aannemelijk gemaakt, net zomin als wordt aangetoond dat verweerder zich zou steunen op “*foutieve informatie*” of dat hij “*andere informatie*” zou achterhouden.

2.3.17. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Evenmin wordt *prima facie* een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.3.18. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3 Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

I. CORNELIS